

Elfizetési árak:
 Egész évre 10.- Ft
 Félévre 5.- " "
 Negyedévre 2.50 " "
 Egy hónap 1.- " "
 Helyes máz 4 kr.

Megjelenik minden-
 nap, vasárnap kivé-
 telével.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜ PÁRT KÖZLÖNYE

Szerkesztőség és

Kiadóhivatal:

Főpiac, a város-
 házzal szemben.

Hirdetések:

Egy hasábos péntek
 soronként 5 kr-ért
 számítottatik.

A budget új sorsa.

Debreczen, márczius 17.

(F.) Azt a latin közmondást, hogy habent sua fata libelli, nagyon találóan alkalmazni lehet a mi állami költségvetéseinkre, — amelyeknek igen változékony sorsuk szokott lenni. Így különösen ráillik ez a közmondás a mostani budgetre, amely ellen az ellenzéki pártok a leghatározottabb ellenállást fejtették volna ki, ha annak benyújtójaként továbbra is a Bánffy kormány szerepelt volna; míg most a változott viszonyok folytán a Széll kabinet részéről ugyanazt a költségvetést elfogadandónak találják.

Mi következik ebből? Az, hogy ha az ellenzéknek, most igaza van, aminthogy föltétlenül igaza van, úgy nem volt igaza akkor, amikor a budgetet előbb megtámadta, hanem igazunk volt nekünk és általában a szabadelvű párti sajtónak, amely állandóan azt prédikálta, hogy a költségvetésre az országnak, nem pedig a kormánynak van szüksége s hogy éppen azért annak megsza-
 vazását a kormány ellen való

bizalmatlanság okából megtagadni politikailag nem indokolható eljárás.

Az ellenzéki pártok most elismerték ennek a felfogásnak helyességét s mi ezzel az eredménnyel beérjük, — örömmel konstatálva, hogy a nemzeti párt tagjai pártvezéröknek, gróf Apponyi Albertnek legilletékesebb szavai szerint a szabadelvű pártba beléptek minden utógondolat nélkül és különösen azon utógondolat nélkül, hogy a szabadelvű pártban külön közösséget, külön szövetséget képezzenek.

A szélsőbaloldal és a néppárt szónokai, akik ugyan még most is bizalmatlanság okából a költségvetés megszavazását megtagadják, egészben véve a budget ellen nagyobb, jelentékenyebb kifogást nem emeltek.

De nem is lehet komoly ellenvetéseket tenni az olyan budget ellen, mint az idejé, amely ugyanolyan körültekintő óvatossággal készült, mint az államháztartás egyensúlyának helyreállítása óta általában az előirányzatok, mint amelyek Kossuth Ferencz felfogása szerint helytelenek voltak

azért, mert a zárszámadások jelentékenyen különböztek tőlük, ellenben a mi felfogásunk szerint éppen abban állott szoliditásuknak legnagyobb becsé, hogy a zárszámadások sokkal kedvezőbb eredményt tüntettek föl, mint amennyit a költségvetés előirányzott.

Amíg ez a rendszer dominál a budget összeállításánál, addig a magyar állam hitelének alapjai mind jobban megszilárdulnak; pedig hát ez a legfontosabb érdekünk.

Széll Kálmán választói.

Széll Kálmán miniszterelnök tegnap délután négy órakor a miniszterelnöki palotában fogadta a szentgothárdi választókerületnek 50 tagból álló küldöttségét, a mely a miniszterelnöknek újból felajánlotta képviselőjelöltségét.

A küldöttség, a melyben a kerület valamennyi társadalmi osztálya és hitfelekezete képviselve volt, a miniszterelnöki palota nagy termében félkörben állva, lelkes éljenzéssel fogadta a belépő miniszterelnököt, a kihez Varga Gábor, a szentgothárdi szabadelvűpárt elnöke, intézett üdvözlő beszédet, a melyben fölkérte a miniszterelnököt, hogy a képviselőjelöltséget fogadja el s jóindulatát a szentgothárdiak részére a jövőben is őrizze meg.

TÁRCZA.

Selyemkendő.

— Farkas Imre. —

Balog Örsze keszkenőjét
 Egő könnyvel sirta tele,
 Az a legény aki adta
 Hitegette, játszott vele.

Megy a násznép lányos házhoz,
 Huz a cigány vigat, zengőt . . .
 Ezalatt a Tiszaparton
 Megtaláltak egy kis kendőt.

Sarolta.

Irta: Rónai Margit.

Szép volt és fiatal midőn egyedül maradt a nagyvilágban minden rokon vagy jóbarát nélkül. Mindjárt édesanyja halála után a megélhetés súlyos gondja nehezedett rá, mert anyjának elvesztése megfosztá őt még attól a csekélyke nyugdíjtól is, mit édes atyja hivatala után kaptak.

Sötét, komor, kietlen volt a szoba hova a szomorú egyszerű temetés után bezárkózott. Szép fejét tenyerébe hajtva ült a csupasz, terítetlen asztal mellett. Innen is ki kell nemsokára költöznie. Egyedül csak nem maradhat meg, aztán még a házbérrel is hátrányban vannak

még. Valami foglalkozás után is kell nézni.

Irtózatos volt neki pusztaságában, szomorúságában ez a nyirkos, meszelt kis szoba. Menekülni akart innen.

El, el, ki az utcára, ember tömeg közé, hol örömtől ragyogó arcokat is lehet látni. Hátha ezeknek láttára eltűnik majd az örökösön előtte álló, a kimerülésig kínzó kép, amikor egy összetöpreődött, kiasszott testű, sápadt asszony vívdik a halállal s ez utolsó küzdelemben is csak ezt nyögi.

— Vigyázz a becsületedre én egyetlen drága gyermekem, hisz, te oly szép vagy. Bizzál az istenben, nyugodj meg cselekedeteiben és fohászodjál hozzá, hogy övjon meg téged a kísértések idején . . .

S hirtelen felszökik az asztal mellől. Menni akar. Onkéntelenül végig tekint kopottas öltözékén. Foltos, a mosástól már elkopott világos ruha volt rajta. Most irigyelte először a gazdagokat, a kiknek telik arra a szomorú pazarlásra, hogy kedveseik elvesztése után borus kedélyükhöz hasonló sötét színű gyászruhát ölthetnek. Ő ezt nem tehette. Csak szőke hullámos haját szoríthatta fekete cashmir kendő alá, s ment ki az utcára. Tötét szeméit tanácstalan függeszté a palotásor fényes ablakaira, mintha onnan várna segítséget, vigasztalást.

Gyermekes ártatlansággal indult el az egyik szép palota elé s bevezette

magát az urnőhöz, ki családjuknak régebben jóakarója volt.

Az urnő kegyesen fogadta az árva leányt s részvétellel kérde, hogy mit akar?

— Kenyeret akarok keresni Nagyságos asszonyom. Egyedül állok a világon és úgy félek ettől az egyedüllétől. És a hangja csuklott a zokogástól. — En úgy, de úgy tudnám azt szeretni örök életemen át, a ki megszabadítana a kínzó magánytól.

A nagyságos asszonyt meghatották a leány egyszerű szavai. Szinte fájdalomosan mondá a leánynak:

— Nekem nincs szükségem magácskára gyermekem. De lesz reá gondom, hogy ne sokáig gyötrődjék egyedül, elhagyatva . . .

Hálatelt kézesókkal s némi kis boldogító reménnyel tért vissza Sarolta rideg otthonába.

Igy jutott ő mint anyahelyettes és társalkodónő az öreg dúsgazdag Mérő egyetlen leányához, a tizenhat éves Eveline-hez.

Sokan gunyosan mosolyogtak az öreg Mérő cselekedetén, amint meglátták a viruló szép, Evelinenél nem sokkal idősebb anyahelyettes. Itt-ott sugdostak is ilyesmit, hogy:

— Nem rossz gusztusa van az öregnek.

— Szegény leány. Jó kezekbe került a te neveltetésed!

Husvétra minden szükséges **שלהבה** fűszer-arut, továbbá kitűnő új szilvóriumot ajánl

DEUTSCH LAJOS VARGA LAJOS
 előbb
 Piacz-utca 38. szám.

Szél Kálmán elfogadta a jéltiséget s egy hatalmas beszédben megköszönte a bizalmat és az átnyújtott feliratot. Örömeinek adott kifejezést, hogy az ország távoli, déli részében is megértették — ugymond — azt a politikát és azt a szellemet, melylyel a parlamenti béke létesítésére és a parlamenti rend helyreállítására oly őszintén és tisztán, hazafias őszintéből törekedett. Az ő politikája a pacifikáció politikája mindenütt és minden irányban. Ezt akarom most már egészen végrehajtani mindenütt az országban, tiszteletben tartva az ellenfeleket, respektálva az ellenvéleményeket és meggyőződéseket Magyarország érdekében. Ebben a munkában, melyhez lelkesedéssel fogok, számítok minden tényező közreműködésére. Így érjük el az alkotó, békés munkásság korszakát. Ezek a jövő feladatai. Súlyos, nehéz feladat, érzem nagyságukat, de bizom abban, hogy a munka illető részeit mindenki elvállalja és minden tényező közreműködik az ország érdekében, annak jövő fejlődését akarván előmozdítani. Csodákat nem művelhetek, de a legjobbat akarom. Önökre is számítok. Ismerem viszonyait s ha támaszra lesz szükségük, bennem azt bírják.

A miniszterelnök a küldöttségtől szívélyesen búcsuzott el s a versecziek hazafias örömmel távoztak Szél Kálmántól. A verseczi küldöttség délután Szilágyi Dezsőnél ebédre volt hivatalos.

Félórával később az Országos kaszinó díszterme újra egyesítette a miniszterelnököt szentgothárdi választóinak küldöttségével, melynek tiszteletére a miniszterelnök ebédet adott. Ezen az ebéden jelen voltak, a Bécsben időző Széchényi Manó gróf őfelsége személye körüli miniszter kivételével a kormány összes tagjai. Szél Kálmán miniszterelnök Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszter és Lukács László pénzügyminiszter között foglalt helyet. Jelen voltak továbbá: Szél Ignác államtitkár és mint vas megyei képviselők: Radó Kálmán v. b. t. tanácsos, Rosenberg Gyula és Szájbély Gyula.

De Sarolta csodálkozott a gyanus mosolygáson s nem értette meg a czélzatos megjegyzéseket.

És az öreg Mérő sem tudott ezekről a háta mögött történő titkos gunyolódásokról.

Rajongással szerette egyetlen leányát s mindenképen pótolni akarta az anyját.

Ez az érzés vezérelte akkor is, mikor Saroltát házához fogadta.

Ha egy öreg tudakos nevelőnt veszek Eveline mellé — gondolá — akkor szegénykének multság helyett vén kisasszonyok szeszélyeiben kell magát edzenie, míg Saroltában őszinte barátnőre is talált. Utóvégre is Virányiné őnagysága ajánlotta. Ez elég ahhoz, hogy minden gondoskodás nélkül házamhoz fogadjam a szép kis árva leányt.

A gyász év leteltével vig élet költözött a Mérő nagyságos ur házába. A nagyságos kisasszonynak is visszatért a jó kedve.

Egymást érték a zsurok, házi-bálak, látogatások, résztvettek minden hangversenyen, multságon, — természetesen Saroltával együtt, kinek szépsége egyszerűségében is mindenütt feltűnést keltett. Szerény diszkrét viselkedésével azonban mindenütt a legnagyobb tiszteletet vívta ki magának. A legmerészebb, legelkényeztetettebb világi is meghunyászkodva hajlott meg előtte; és ez a megközelíthetlenség még jobban ingerelte a férfiakat. Mert míg egyrészt a szépsége elbájoalta a szemlélt, addig hideg, minden érzelmet

Országgyűlés.

— Saját tudósítónk jelentése. —

Budapest, márczius 17.

Üres ház, a zérus fokra aláhanyatlott érdeklődés mellett kezdődött a költségvetési általános vita harmadik napja.

A látóhatáron csak egy érdekes pont van: gróf Tisza István beszéde. Ez azonban csak déltájban jön. Addig — apró szónokoké a tesséum.

— Menjünk, hadd legyen minél tágabb a tesséumuk! — mondják az unatkozó képviselők és kimennek a folyosóra.

Az első szó Meltzel Oszkáré volt, a pártonkívüli pártok vezérszónokáé. Igen ariumspectus módon mondta el gondosan kiczirkalmazott beszédét. Az óvatos szászok meg lehetnek vele elégedve: volt benne bizalom is az új kormány iránt, de amellet meg volt az is, hogy a szászok párton kívül maradnak.

— Helyes, így jó, — mondták rá a hallgatók. — A kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad.

Farkas József néppárti speech-e vidám részletekkel ékeskedett. Érdekes az a reménysége, hogy a néppárt hatvan taggal lesz már képviselve a Házban. Farkas fogadalmat is tett:

— Ha tiszta választás lesz és mi megint csak tizenhatan jutunk be, — mondotta — akkor én leteszem a mandátumot!

Kissé meglepő volt, hogy a vallás-erkölcsi momentumokról átmenet nélkül csapott át a szónok a — lötenyészítésre. Megdicsérte különben Darányi miniszter működését, csak a lötenyészítés terén vannak kifogásai.

Farkast Major követte, a néppárti doktor, a ki beszélt mindenről: kezdve a reviziótól egészen a kínai expedícióig.

Most került sor gróf Tisza István beszédére. A karzat erre az időre megtelt, gyönyörű hölgyközönség virágos, illatos koszoruja borult a terem fölé. És a terem is megváltozott: az imént üresen tátongó padok iziben megteltek.

Gróf Tisza István másfélórás, remek beszédet mondott, esalódásba ejtve mindazokat, kik támadó, az összhangot sértő beszédet vártak tőle. A pártviszonyokra csak egészen röviden, beszéde elején reflektált gróf Tisza, kijelentve, hogy teljesen korrekt volt Apponyi tegnapi nyilatkozata.

— Nem visszatekintve, de előre, a jövőbe nézve, igyekezzünk tényt keresni az üdvös együttműködésre, — mondotta gróf Tisza általános élénk helyeslés között.

Es csodálatos, de igaz: az általános helyeslés az egész beszéd alatt minduntalan újra támadt. Mert gróf Tisza István egy tisztán objektív beszédben, az államélet minden részére kiterjeszkedve, igazán szenzációs beszédet mondott. Nagy politikai tudását, hatalmas államférfiúi tehetségét, európai nivóját, új eszméinek kincses házat talán gróf Tiszának még egyetlen képviselőházi beszéde sem tükröztette vissza oly fényesen és tökéletesen, mint a mai.

Általános, jó benyomást keltett higgadt hangja, taps és éljen hangzott a befejezés után.

Uj miniszterelnökünk figyelmebe.

Debreczen, márczius 17.

(D.) Hogy Szél Kálmán miniszterelnöknek mint gazdának s mint olyannak ki évek hosszú során át a „Magyar jelzálog hitelbank“ élén a magyar gazdaság legnagyobb bajával, adósságával foglalkozott s aki a becslések utján nem csak Magyarország földbirtok viszonyait, de a talajviszonyokat is tanulmányozta, bizonytal tudni fogja, hogy a magyar talajviszonyok egyik legnagyobb csapása az árvíz, de amin szabályozás által már igen sok helyen segítve van, másik a azonban a vizenyösség, a belvíz, a melyen segítve még alig van. A hegyes, dombos, homokos vidékek völgyei, lapályai, vizenyösségtől, belvitzől nemcsak hogy óriásiilag szenvednek, de amint Debreczen

s áradozást visszaparancsoló tekintete teljesen kijozanítani látszott a férfiakat. De csak látszólag. Mert sokat emésztett titkos vágy: átölelni azt a hajlékony, ringó karsu derekat, eszeveszetten megszorítani azt a puha bársonyos kis kezet s dobogó szívvvel, mámoros fövel csókba fojtani a parányi piros ajakát . . .

* * *

Leggyakrabban érintkeztek a Lónyai családdal. Lónyai Emmi legjobb barátnője volt Eveline-nek, de e szoros barátságot Eveline azért ápolta, mert gyermekeivelől fogva előbb csak játszótársa, később barátja volt Lónyai Alfréd, a fess huszárfőhadnagy, az Emmi bátyja. És lassan-lassan, titokban, észrevétlenül, boldogan ébredt tudatára Eveline, hogy már nem pusztá barátság az, mit Alfréd iránt érez, hanem a legtisztább, legmagasztosabb első szerelme bohó leány-szívének. Ellenben Alfréd csak a régi maradt. Nem tudta őt őt hevesebb érzelmre bírni egy elkényeztetett sápadt bakfis-leány esdeklő, melancholikusan szerelmes tekintete. Szinte gunyt látszott úzni a leányka legszentebb érzelméből.

És mit tud ilyenkor tenni egy szegény, szerencsétlen leányka? . . . Sirni és újra sirni. A nőnek egyedüli fegyvere a köny. Ezzel a fegyverrel vívhat csatát a meddig bírja . . . a végkimerülésig . . . a pusztulásig . . . és nem veszít semmit a nőiességéből. De elveszti mindenét, ha könyeit elvesztette.

Göngédtelen, majdnem udvariatlan

volt a szegény leány irányában Alfréd. Társaságban tüntetőleg kerülte Eveline-t nem törődve, vagy talán észre sem véve annak örökké rajtafüggő, fájdalmas, kérő tekintetét.

És Evelinenek kiapadtak a könyei. Csak mint a testet öltött fájdalom járkált le s fel a ragyogó termekben.

Alfréd azonban mindezek daczára mindennapos vendég volt Mérőék házában. Sarolta szívéből gyűlölte őt. De már hogy is ne gyűlölte volna, mikor ő rabolta el Evelinetől szívével együtt jókedvét, boldogságát . . . nyugalmit.

Eppen most is mint vendég ül a Mérőék szalonjában. Eveline zongorázik, Sarolta himez. Sötétedik . . . a szolga meggyújtja a szalon csillárjait.

— Edes Sarolta — szól Eveline — hozza be nekem a hálóból a kottafüzeteiket, a melyeket ott feledtem tegnap.

Sarolta félbehagyja himzését s a háló felé indul, amint Alfréd is felszökik helyéről.

— Nem fél a sötét szobába egyedül bemenni? Ha nem lesz ellenére, felajánlom e pár pillanatra kíséretemet.

Sarolta felelet nélkül hagyta Alfréd kérdését, de az utána indult. Az ajtó bezárult mögöttük. Eveline égő szemekkel, végtelen fájdalommal szegé tekintetét az ajtóra, hol a szeretett férfit eltűnni látta. Hátha még tudná, hogy mi történnik ott bent . . .

— Végre egyedül . . . szól Alfréd suttogó, szenvedélyes hangon.

lakossága is tudni fogja, homok területeinek lapályai, jó részben majd nem hasznavehetetlenek, mert a homokdombok alapja többnyire vízátlatlan mázga és kövics, mely a homokon átszivárgott vizet föl fogja és a lapályokon teríti el, melyek alapja többnyire ugyancsak nem bocsátja át a vizet.

De nemcsak a homokos, hanem a hegyes vidékeknek is csapása ez. A vizek leginkább a lapályokon futnak össze és esésük, levezető csatornájuk nem lévén, kivált esős időkben ama nagy területeket, majdnem hasznavehetetlenné teszik. Pedig azok a területek lennének ama vidékek kincseivé. A már évszázadok, a vagy talán már ezredek óta ott tenyésző nád, sás, káka s más savanyu füvek összekapaszkodott gyökerei ha kiszáradva szikkadva, a szokás mondás szerint „vad-vizek”-nek nevezett természetüket elvesztették, elporladva mező tiszta humusz rétegekké válnának s képeznék egyideig a termő talajok Kanaánját.

Talán maga a vidék se tudja, hogy azok az ugynevezett „csigás földek”, melyek savanyokkal telítve száraz években szántva-veve sem termenek, hogy savanyaitól menekülve, hogy öntenék évtizedekig a legbusásabb terméseket. Most, száraz időkben lazák, annyira porhanyók, hogy a növénygyökerek alig találnak bennük kapaszkodót s azon fölül savanyokkal telvők, de ha több ideig rendszeren műveltetve, lég és napsugár által átjárva, összeesve megszilárdulnának, kimerithetlen termőképességgel fizetnék vissza a rájuk fordított költségeket.

Nem csak hogy százezer holdak fekszenek így hasznavehetetlenül és se gazdának, se munkásnak nem hoznak semmit, de mert ugy szólván, mint terméketleneknek, adójuk sincs, az állam is milliókkal kevesebb bevétellel rendelkezik.

Nagy baja, betegsége, szegénysége ez ama vidékek és vármegyéknek. Német, Francia, Angol, Olasz sat. országokban ezeknek a talajoknak már alig van hírük. Csatornázás, alagesővezés és a talajszáritások sok mindenféle módszerei által nagyobbára már eltűntek s ha Magyar-

országban ezen területek mai értéktelenségét a normális talajértékekkel hasonlítanók össze, rengeteg összegek kerülnek ki, amely összegekkel szegényebb az az ország, a birtokos osztály s a nép. Ezeknek a talajoknak termővé tétele új életet, értéket, jövedelmet adna azoknak a vidékeknek s bámulnunk kell azt a tétlen hanyagságot, mely ezt az állapotot összetett kézzel tudta nézni addig is.

Méltóztassék csak elővenni a kataszteri fölméréseket, majd kimutatják azok a 6-7-8 ad osztályú és terméketlen talajok óriási területeit, hát miért nem nivellirozzák ezeket országosan, miért nem keresik, kutatják föl az eséseket, miért nem csinálnak terveket, hogy mi uton módon lehetne ezeket a területeket vízmentesíteni, termékenyekké tenni?

Szél Kálmán miniszterelnök, a jelzalog bank utján ismerni fogja ezeket az abnormis állapotukat s ha maradandó emléket akarja hátrahagyni miniszterelnökségének, eszközölje ki ezen területek lejtmezezesét s kutattassanak módok után melyek lehetővé teszik, hogy ezek a földrészek, mint rákok az ország testéből eltávolíttassanak s ott, ahol viz fakad most: áldás fakadjon ezután.

Szilágyi Dezső verseczi diszpolgár.

Szilágyi Dezsőt nemrég Versecz városa egyhangulag diszpolgárrá választotta. A városnak egy tiztagu küldöttsége tegnap nyújtotta át Szilágyinak a gyönyörű diszpolgári oklevelet, a mely egy felette remekműű tokban van elhelyezve.

A küldöttség szónoka Seemayer verseczi polgármester hosszabb beszédben fejtette ki, hogy a versecziek Szilágyi Dezsőt a trón és haza és különösen az alkotmány védelmében kifejtett korszakos működéséért választották meg a város diszpolgárává.

Szilágyi Dezső a lelkes beszédre a következő érdekes beszéddel válaszolt:

Tisztelt uraim és polgártársaim! Örömmel és hálával veszem a kitünt-

tést, a melyben Versecz szab. kir. város polgárai részesítettek, a legnagyobbat, a mit nyujthattak.

Külső jelül tekintem ezt annak a méltánylásnak és helyeslésnek, melylyel politikai működésem iránt viseltetek.

Különösen becsessé teszi ezt az a körülmény, hogy oly időből ered, midőn többen fölléptünk azon politikai irány ellen, mely válságból-válságba döntötte az országot, és rámutattunk és alapjaiban megjelöltük azt a politikát, melynek delejességében és hódító erejében biztunk és melyet az a férfi, ki ma a kormány élén áll, annyi nehézségek közt ernyedetlen kézzel eredményre vitt.

Becsessé teszi előttem azt is, hogy a polgárok érzésének és meggyőződésének önkéntes és erőteljes megnyilatkozásából ered.

Az egészséges politikai életnek ez szükséges eleme. Ez erősíti a viszonyt és kölcsönös hatást a nemzet és képviselők közt, ébrentartja a nemzet iránti felelősség érzetét a képviselőkben.

A szabadelvű párt bizalommal követi a kormányelnököt. Azt a nyughatatlanságot, melynek itt ott némi jelei mutatkoznak, nem tartom igazoltnak. Kizártnak tekintem, hogy a mult szabadelvű alkotásai csorbát szenvedhessenek; attól sem tartok, hogy a szabadelvű iránytól eltérés történhessék a jövőben, a melyet a miniszterelnök is mint követendő irányt megjelölt. Az ország bizonyára örömmel és megnyugvással vett tudomást arról, hogy a törvény és a jog uralma, az alkotmány sérthetlensége, egyenletes elbánás az állampolgárokkal szemben különbség nélkül, a törvényes választások biztositékai helyet foglalnak abban a programmban, melyet a párt is magáénak vall. Mindezek nemcsak a szabadelvűségnek, de minden alkotmányos kormányzásnak posztulátumai.

A diszpolgárság nekem, mit Versecz városa nyujtott, több, mint egy

— Szólt valakit, főhadnagy ur? — Kérdé Sarolta, nem akarva megérteni Alfréd előbbi szavait.

— Sarolta... — Kérem?

— Édes... drága... hogy tud ily kegyetlen lenni. Hát nem látja, nem tudja, hogy imádom... Angyal... s örült, vad szenvedélylyel karolta át a dühtől remegő leányt s eszeveszetten fojtotta el esőkkel annak sikoltását.

Végre Sarolta kétségbeesetten szabadította ki magát a férfi karjai közül s egy megvető, haragtól szikrázó tekintettel dobta oda a szót neki:

— Nyomorult!

S nyugalmat erőltetve magára viszatért a szalonba.

Alfréd is összeszedte magát s utána vánszorgott.

Eveline nem vett észre semmit, annyira el volt foglalva saját fájdalommal.

* * *

Következtek ezután kínos, gyötrelmes napok. Sarolta ösztönszerűleg tagadta ami közte és Alfréd között történt. Részben Eveline iránti kíméletből is tette azt.

Alfréd pedig naponta ostromolta Saroltát, kieroszakolni akarván annak szerelmét.

De minden kísérlete meddő maradt. Sarolta pedig elvesztette kedélyét, elvidámságát. Órákig járt szótlanul, mélyen gondolatokba merülve. Azon gondolkodott, hogy miképen idegenítse el magától Al-

frédet, ki iránt a legnagyobb megvetés s gyűlölet lakozott szívében... Es hogy sajnálta szegény Evelinet. De azért az ő helyzete kétségbeesettebb volt Folyton fölébe esengtek boldogult édes anyjának utolsó szavai:

„Vigyázz a becsületedre én egyetlen drága gyermekem, hiszen te olyan szép vagy... Bizzál az Istenben, nyugodj meg eselekedeteiben s fohászoldj hozzá, hogy óvjon meg téged az aljas kísérletek idején.”

Ugy látszik hiába fohászoldott.

Nem volt most egyéb gondolata, nem tehetett volna őt most semmi oly boldoggá, mintha Alfrédet el tudná magától távolítani.

Ha csak egy kicsit önző lett volna, ezt nagyon könnyen elérhette volna az által, hogy az öreg Mérőt kéri fel a főhadnagy kiutasítására, de szívből sajnálta azt a szegény leányt, kinek az a pár perc volt az életét, amit Alfréd náluk töltött.

Azt is látja Sarolta, hogy ez a rendszeres hidegség, ez az ellentállás csak ingerli a férfit. De hát mit tegyen? Még az sem volt neki a kihez tanácsért forduljon. Csak gondolkodott... és a bánattól sorvadtt napról-napra.

Es a sok gondolkodásnak végre eredménye lett. Sarolta újra a szép, egészséges, vidor Sarolta volt, ki ha Alfréd jött, örömmel szaladt eléje, segített neki kardját és esakóját letenni.

Eveline majd elszédült ezeknek látására s mig Sarolta és Alfréd élénken be-

szelgettek, lopva simult a férfi fogason lévő köpenyegéhez, pirulva simogató báronyos kezeivel a kard szíját, mely az ő derekát disziti...

Ha Alfréd elment, Sarolta szemei bánatosak lettek... a férfi vad kézzsoritását s sóvárogva tapadt izzó tekintetük egymás remegő ajakára...

* * *

Egyszer aztán boldog nap virradt Saroltára, de azért Eveline-re százzszorta boldogabb.

Ugyanis a mélyen tisztelt főhadnagy Lónyai ur így kezdett monologizálni.

— Az igaz, hogy gyönyörű szép ez a leány, de a származása... meg aztán természetes, hogy ninesen kauceziója... Van ám a helyett a kis Eveline-nek. Meg aztán hogy eped értem az a vézna, sápadt kis teremtés. Szinte Isten bizony sajnálni kezdem. Amit eddig velem szemben a Sarolta előnyére — elmulasztottam, pár nap alatt helyrehozhatom. Aztán csak a papával beszélés következhetik.

Nem is oly rossz dolog az. Belenőszülni egy olyan familiába, ahol a rengeteg vagyonnak egyedüli örököse az én kis feleségecském lesz. S ha épen nagyon kívánni fogja, elhozhatja magával Saroltát is.

...Pár nap mulva a lapok Mérő Eveline és Lónyai Alfréd jegyváltásáról értesítették a közönséget.

nagybecsű emlék. Ez erősíti és fenn fogja tartani bennem azt a hitet, hogy nehéz viszonyok közt bizni lehet a nemzetben. A polgárok belátásában és erős akarataiban. A polgároknak sohasem szabad azt elfelejteni, hogy ezt az érzést, ezt a hitet ápolni kell, mert csak az szolgálhatja a közügyet teljes erejével, kinek bizalma van a nemzetben.

Kérem önöket, vigyék meg ezt tisztelt polgártársaimnak Verseczen és esatolják hozzá meleg köszönetemet és azt a kérésemet, hogy jóindulatukat órizzék meg irányomban, mint a milyen őszinte érzéssel én hozzájuk viseltetem!

Márczius 15. emléke.

— Nagy Elek ev. ref. tanár alkalmi beszéde a főiskola tanári karának 1899. márcz. 15-ikén tartott ünnepélyén. —

(Folytatás.)

Ime ez volt márczius 15-ének első megünneplése ezelőtt ötven esztendővel! Ime, így tette azt nemzeti ünneppé s így adott példát annak megülésére maga az akkori nemzeti kormány! És valóban nemzeti ünneppé lett az azóta, melyet minden hű fia e hazának, párt és felekezeti különbség nélkül, megszentel szívében. A dicsőséges szabadságharcot követett elnyomatás szomorú emlékü éveiben nem állott ugyan hatalmában a nemzetnek e napot, egész jelentősége szerint megülni; de mihelyt a nemzet politikai látóhatára derülni kezdvén, a reákrakott békiyók tágultával, szabadabb lélekzetet vehetett: a hatvanas évek elején azonnal megkezdé újra és pedig az ifjuság kezdeményezésére, előbb a fővárosban, majd a vidéken is, márczius 15-ikének évenkénti megünneplését.

Es bár az első kísérlet 1860-ban áldozatba, egy derék joghallgató ifju életébe került is: az ifjuság ettől vissza nem rettenve, szabadság iránti lelkesedéséből merített bátorsággal ülte meg azután is minden évben márcz. 15. emlékét. Mind jobban-jobban terjedt azután e kegyeletes szokás a vidéken is, míg végre 1867. óta országsszerte általánossá lesz az. E mi szeretett városunkban is meghozatik az azon idő óta minden évben több testület, első sorban a főiskolai ifjuság által, 1893. óta pedig tanárkari határozat következtében, tanárkarunk által is.

Gyujtsuk fel azért most ez ünnepélyes órában is a kegyelet és hála oltárán legnemesebb érzéseink és gondolataink áldozati tüzet a nagy mult iránt és ennek eseményei emlegetéséből lángoló hon- és szabadságszeretetet is a jövőre nézve okulás merítve, győzdjünk meg ujlug arról, hogy márczius 15-ikét mint nemzeti ünnepszületésünk emlékűnnepét, méltán üli meg a legnagyobb kegyelettel a magyar nép.

„A meddig a történet esillaga röpi a multakba sugarát“, ennek fényénél mindig azt látjuk, hogy a szabadságszeretet, fajunknak e keletről hozott ősi erénye itt a Kárpátok övezte, immár ezeresztendő szép hazában is megmaradt mindenkor nemzetünk egyik kiváló jellemvonásának, életelemének.

„Szabad a nemzet“ mondja már honfoglaló őseinkről az egykoru császári író. A szabadság megvédését kifelé tartja a nemzet első és legszentebb kötelességének, valahányszor azt idegen népek ellenséges támadásai veszélyeztetik a közepkori századokban. Nem hiúsultak é meg a német császárok, byzanci uralkodók, pápák és a keleti barbárnépek törekvései is sokáig a nemzetnek szabadságához, függetlenségéhez való erős ragaszkodása miatt? Midőn pedig a nemzetnek arra alkalma nyílt, szabadsága erősítéséről: alkotmánya fejlesztéséről sem feledkezett meg. A hagyományos vérszerződés sza-

bályozza legelőbb, mindjárt állami léte kezdetekor, a nemzet és államfő közti jogviszonyokat; majd a már európaivá átalakult nemzet jogait az arany bulla, régi alkotmányunknak az első írásos emléke biztosítja és rakja le azon alapot, a melyen időszakonként fejlődik tovább a rendi alkotmány, a melyennel a középkori népek egyáltalában bírtak.

(Folyt. köv.)

Katonaszabadító ezredorvos.

— márczius 17.

A közönség élénken emlékezik még azokra a leleplezett katonaszabadítási ügyekre, melyeknek következtében a temesvári hadbíró dr. Raab Gyula nagyváradi ezredorvost letartóztatta. Tudvalévő, hogy akkor úgy a katonai, mint a polgári hatóság széleskörű vizsgálatot indított s ennek adatai alapján a polgári hatóság Hornung Rudolf temesvári ügynököt, a katonai hatóság pedig dr. Raab Gyula ezredorvost helyezte vizsgálati fogságba.

Az eset előzménye az volt, hogy az aradi ügynök, a kinek több katonaszabadítási esetről volt tudomása fenyegető levelet írt dr. Raabhoz, hogy ha neki 500 forintot nem küld, feljeleníti katonaszabadításokban való közreműködéséért. Dr. Raab, a ki ártatlannak érezte magát, nem küldött pénzt, hanem azt válaszolta, az ügynöknek, hogy az ő lelkiismerete nyugodt, tehát nem fél semmiféle denuncziációtól. Az ügynök erre megtette ellene feljelentését a temesvári hadtestparancsnokságnál.

Az ezen feljelentés alapján megejtett vizsgálat során aztán kiderült, hogy több ravasz ügynök tényleg előmozdította, hogy a felülvizsgálat alkalmával több besorozott fiatal ember kiszabadíttassék.

Rendesen úgy követték el ezek az ágensek manipulációikat, hogy titkos szerekkel betegg tették a berukkoló fiatal embereket, a kiket azután a katonai kórházban kezelték egyideig s azután végleg kiszuperálták. Hogy volt e tudomása és volt e része dr. Raab ezredorvosnak ezekben a manipulációkban, azt eddigelé csak a katonai bíróság tagjai tudták, a kik természetesen a legnagyobb titokban tartják a vizsgálat adatait.

Annyi azonban bizonyos, hogy tizenegy olyan esetet állapítottak meg a vizsgálat során, amelyekben kétségtelenül meg lett állapítva a katonaszabadítás büne. Mind a tizenegy hadköteles Nagyváradon jelentkezett felülvizsgálatra, valamennyijüket dr. Raab ezredorvos vizsgálta és kezelte a kórházban és az ő orvosi véleménye alapján szuperálták ki őket, mint „szolgálatra alkalmatlan“-okat.

Dr. Raab ügyében a hadbíró dr. Raab Gyula mindezeknek dacára azért nem mondotta még ki ítéletét, mert — mint jó helyről értesülünk — nemrég újabb esetek merültek fel, amelyek újabb vizsgálat megindítását tették szükségessé. Így hát tovább is vizsgálati fogságban marad a gyanuba vett ezredorvos, akit az aradi ügynök feljelentése folytán tartóztattak le s a ki immár közel egy év óta rabja a temesvári várnak.

Sok embert fog azonban bizonyára megdöbbeníteni az a hír, hogy az eddigi vizsgálat adatai alapján mindazokat a fiatal embereket, a kik az elmúlt öt év alatt Nagyváradon a felülvizsgálat alkalmával ki lettek szuperálva, újra befogják idézni sor alá s a kiket ez alkalommal egészségeseknek talál a bizottság, azokat be fogják sorozni és pedig három év helyett ezek büntetésből négy évig fognak szolgálni. A temesvári hadtestparancsnokság — mint értesülünk — ezt a javaslatot tette a közös hadügyminisz-

teriumnak, mely az új sorozást minden valószínűség szerint el is fogja rendelni.

Dr. Raab ezredorvos ügyében pedig csak ezen újabb sorozás eredménye után fogja a hadbíró ítéletét meghozni.

DEBRECZENI ELLENŐR

1899. április 1-ével új előfizetést nyitottunk lapunkra.

Előfizetési ára:

Április hóra	1	frt — kr.
„ 1-től május 31-ig	1	„ 67 „
„ „ június 30-ig	2	„ 50 „
„ „ deoz. 31-ig	7	„ 50 „

Kérjük azon t. cz. előfizetőinket, kiknek előfizetése márcz. hó végével lejár, hogy azt minél előbb megújítani sziveskedjenek, lakásváltoztatás esetében pedig úgy helybeli, mint vidéki előfizetőinket kérjük, hogy előbbi címüket velünk közölni sziveskedjenek, nehogy a lap küldése fönnakadást szenvedjen.

„Otthon.“ Lapunk irodalmi ajándékkáról az „Otthon“-ról akarunk az új évnegyed alkalmából néhány szót ejteni. Előfizetőink tulnyomó részének már volt alkalma megismerkedni e rendkívül gazdag tartalmu, előkelő irodalmi színvonalon álló, díszes kiállítású folyóirattal, melyet mi jelentékeny áldozatok árán ingyen adunk előfizetőinknek (havonként egy vaskos könyvet) nem számítván fel egyebet, mint kezelési költségek fejében negyedévenként 1 mondd egy koronát.

Lapunk előfizetői ilyen módon egy éven át 12 kötet könyvet kapnak, melynek tartalmát a legkiválóbb írók és művészek szolgáltatják. Oly páratlan kedvezmény ez, minőt még külföldön sem nyujt egyetlen lap sem az ő előfizetőinek.

Örvendetes tudomás vétel végett közöljük t. olvasóinkkal, hogy az „Otthon“ egyik közelebbi füzeté városunkkal fog behatóan foglalkozni és be fogja képezni mutatni városunk előkelőbb alakjait, valamint magának a városnak érdekesebb pontjait. Ez ügyben az Otthon szerkesztőségének egy tagja közelebb meglátogatja városunkat, hogy a szükséges adatokat beszerezze.

Női olvasóinkat bizonyára érdekelní fogja, hogy az Otthon már legközelebbi füzetében nagyobb tért fog szentelni a divatrovatnak, amennyiben direct összeköttetésbe lépven egy párisi divatlappal, ezzel egyidejűleg fogja közölni a divat legújabb legérdekesebb ujdonságait.

Figyelmeztetjük t. olvasóinkat, hogy az Otthon minden hat füzeté egy köteté képez és bekötési táblák rendkívül díszes kiállításban lapunk kiadóhivatalában is kaphatók.

Az új évnegyed alkalmával ismételen melegen hívjuk fel t. olvasóink figyelmét nagybecsű irodalmi mellékletünkre az „Otthon“-ra, kérve, hogy az előfizetési díj beküldése alkalmával még egy koronát mellékelni sziveskedjék az előfizetési díjhoz, mert nem képzelhető, hogy csak egy előfizetők is akadjan, aki ezt a páratlanul kedvező ajánlatunkat igénybe ne vegye.

SZÍNHÁZ.

* A Gésák. Az utóbbi időkben lábra kapott műsorváltoztatgatások folytán börtöködött az igazgatóság ismét a Gésákkal tömni be a közönség várakozását.

Az előadáshoz több szavunk nines, minthogy lefolyt üres ház előtt. R. Serfözy Zseni nagy virágállványt kapott. Hancs nem már azt nem hagyhatjuk szó nélkül, hogy a színházi vezetőség, az utolsó percekben kapkodja le a kitűzött darabokat

a műorról s a rendtelenségnek meglehetősen vastag bizonyágaival gyönyörködtet. Ugyilátszik a *Fausztocska* előadása is mesebeli utópia-számba fog menni oly annyira mindegy az igazgatóságnak, ha a közönség joggal elégtelen, mert hiszen ide s tova már nem is az igazgatónak kell keresni a közönség jóvéleményét, hanem a közönség tartsa magát boldognak, ha a színház kapuin beléphet. Ez a való tény állás, az igazság, melyet eldisputálni még akkor sem lehet, ha az igazgatóság a sajtó szavára elég kegyes, — semmit sem adni.

Azt is figyelmébe ajánljuk az igazgatóságnak, hogy több fegyelmet gyakoroljon a színpadon. Nem első ízben tapasztaljuk, hogy a színpadon egyik másik szereplő a debreczeni színpad méltóságához nem megfelelően viselkedik. Tegnap este is tapasztaltuk, hogy némely szereplő nem az egész közönségnek, hanem bizonyos helyekre játszik, folyton odanézeget, csak épen az hiányzik, hogy az illetőket megszólítással tüntesse ki a színpadról. Ezuttal nem is nevezük meg az illetőket, csupán figyelmükbe ajánljuk nekik is meg az igazgatóságnak a fenti sorokat.

Legujabb.

— A „Debreczeni Ellenőr“ eredeti táviratai. —

A legkisebb Koburg.

Budapest, márczius 17. (Érk. d. u. 2 ó.) Bécsből megerősítik azt a hirt, hogy *Koburg* Lujza hercegnőnek csakugyan kis fia született a puskersdorfi gyógyintézetben. Az orvosok szerint a boldogtalan hercegnő beszámíthatatlan állapotban volt és van.

Téves hírek.

Budapest, márcz. 17. (Érk. d. u. 2 ó.) A Magyar Távirati Iroda föl van hatalmazva annak kijelentésére hogy a hir, mintha *Szell* Kálmán miniszterelnök és *Lukács* László pénzügyminiszter Bécsbe mennének az osztrák miniszterekkel való tárgyalásra, teljesen valótlan, mert ily tárgyalásokra ez idő szerint semmi szükség.

A perdita gyilkosa.

Budapest, márczius 18. (Érk. d. u. 2 órakor.) A budapesti büntető törvényszék sorompója előtt ma délelőtt adott számot bünéről *Hernel* János volt ezirkusz-szolga, ki tavaly augusztusban egy akácfa-utcai perditát meggyilkolt. A törvényszék *Hernel* az enyhítőkörülmények tekintetével öt évi fegyházra ítélte.

Máv. tisztviselők öröme.

Budapest, márczius 17. Az államvasutak tisztikarában ezerhatszáz vasutas fog előlépni. Az előlépettek tulnyomó részben kis hivatalnokok.

Szell és a bécsi jockey-klub.

Budapest, márczius 17. (Érk. d. u. 2 ó. 25 p.) A bécsi jockey-klub *Szell* Kálmán miniszterelnököt megválasztotta tagjául.

NAPI HIREK

— A városi számvevőség gyászja. Ismét meghalt Debreczen város tisztikarának egyik legrégebb szorgalmas tagja. *Tüdös* József első számvevő tegnap délen elköltözött az élők sorából. Halála csaknem váratlanul következett be. Hiszen néhány nappal ezelőtt még láttuk a hivatalában a testi lelki erejében lévő 73 éves öreg urat. De aztán hirtelen influenzába esett, amely tüdőgyulladásba ment át és tegnap délelőtt 11 órakor felesége karjai között kiszenvedett. *Tüdös* József debreczeni családból származott. Jogot végzett

és ügyvédi oklevelet is szerzett. A szabadságharc elején ő is felesapott honvédeknek. Világos után a fiatal honvéddadnagyot besorozták a császári hadseregbe és elvitték Olaszországba. Pár év múlva kiszabadult s ekkor egy ideig az Érmelléken jegyzősködött, majd szolgabíró lett. 1869-ben Debreczen városa számvevővé választotta s azóta megszakítás nélkül ebben az állásban maradt. — Temetése szombaton d. u. 3 órakor lesz a péterfia-utcai 30 sz. háztól ev. ref. szertartás szerint. A gyászjelentést neje szül. *Kecskés* Agnes, akivel 28 évet töltött boldog házasságban; — testvére *Tüdös* Klára; sógorai: *Aranyi* György és *Gaszner* Károly és néhai testvéreinek *Tüdös* János ev. ref. főgymn. nyugalmazott igazgató gyermekei adták ki.

— A városi ingatlanok elidegenítése. A márczius 29-iki városi közgyűlés a Szovát községi 1063 és 906 sz. telekjegyzőkönyvben lévő négy ingatlannak részint a község, részint az ottani ev. ref. egyház birtokába átengedése felett harmadik ízben, a fancieskai 1 sz. telekjegyzőkönyvbe foglalt s régtől fogva az ev. ref. lelkészek, főiskolai tanárok s a kegyesrendi atyák által használt kaszálóknak ugyanezek részére való elidegenítése felett első ízben fog névszerint szavazni.

— Sétahely a Kossuth utcában. A Kossuth-utcaik a városi tanáshoz kérvényt adtak be, hogy a fa ültetések között tiltsa el a város, hogy ott lovagoljanak és kerékpározzanak. A kérvényezőknek az az óhajtuk, hogy a tanács a mindinkább szépülő utca vonalán sétahelyet létesítsen. A város szépitési szempontjából kívánatos volna, ha a tanács e kérelmet teljesítené.

— Halálozás. *Borzas* Sára polgár *Kiss* Gáborné asszony folyó hó 16-án, életének 58-ik évében súlyos szenvedés után elhunyt. A boldogulat folyó hó 18-án délután 3 órakor az ev. ref. egyház szertartása szerint, Péterfia-utca 55-ik számú háztól, a nagytömbben tartandó gyászszertartás után, a Péterfia-utcai temetőbe helyezik örök nyugalomra.

— Az Istvángözmalom részvény társaság mely humanizmusának a multban is már annyi jelét adta, legujabban a főiskolai Joghallgatók Segítő Egyesülete, a Hittanhallgatók Segítő Egyesülete s a Gyorsíró egyesület részére 20—20 frtot adományozott.

— Vakmerő rablótámadás. Vakmerő rablótámadást követett el 14-én, kedden, nappal két — ez ideig még ismeretlen — egyén. *Gergencsik* András téglási lakos reggel eladott egy tehenet 130 frtért s délelőtt 10 óra felé hazafelé indult a baromvásárról. Utközben mellé szegődött egy uriasan öltözött fiatal ember, kivel beszélgetni kezdett. Az idegen kikérdezte, mit csinál, hova megy. Mikor a várad-utcai temető közelébe értek, *Gergencsik* az uton, a temető mellett egy pénztárczát pillantott meg s erre figyelmeztette a vele tartó idegent is, ki hirtelen a pénztárcza után futott, azzal a kijelentéssel, hogy a tárczát ő vesztette el. *Gergencsik* ezt nem hitte s követelte az idegentől, mutassa meg tartalmát. Az beleegyezett s behívta a temetőbe, hogy ott megnézik s megosztottnak. Mikor már jól benn jártak, az idegen elővette a pénztárczát s megnézték a tartalmát. Ebben a pillanatban egy másik ösmeretlen ember ugrott elő egyik sirdomb mellől s rárohant *Gergencsikre*, földre teperte, míg a másik, ki *Gergencsik* kísérője volt, felszakította *Gergencsik* kabátját s kivette 130 frttal telt pénztárczáját s megfutottak. *Gergencsik* üldözőbe vette őket, de eredménytelenül. A rendőrség most erőlyesen nyomozza a vakmerő tetteseket.

— Gyilkosság, vagy öngyilkosság. Tegnap számunkban megírtuk, hogy *Köröskényi* Sándor péklegényt azzal vádolták, hogy nejét megfojtotta, majd pedig, hogy hogy a gyilkosság gyanuját magáról elhárítsa, felakasztotta. *Köröskényi* ellen a vizsgálat során a legterhelőbb bizonyítékok merültek fel. A asszony hulláját tegnap délután boncolták fel *Szalay* József vizsgálóbíró jelenlétében dr. *Isoó* János törvényszéki és *Szentpály* Béni dr. kerületi orvosok. A boncolás adatai is terhelők a férjre. Azt a feltevést erősítik meg, hogy *Köröskényi* torkon ragadta a feleségét, s megfojtotta. A vizsgálóbíró mint azt már előre jeleztük — *Köröskényit* tegnap letartóztatta.

— Az ideai főszorozás. A debreczeni illetőségű és azon idegen ifjak szorozása. kiknek Debreczenben leendő előállítását illetékes sorozó járási tisztviselőjük engedélyezte f. év április hó 21, 22, 24, 25 és 26-ika napjain tartatik meg. A sorozás kezdete mindenkor reggel 8 órakor és helye a Pavillon gyalogsági laktanyának VI-ik számú épülete. A sorozó bizottság polgári tagjai: *Kmolóssy* Arthur főjegyző polgármester helyettes, mint elnök. *Oláh* Károly tanácsnok, dr. *Sárváry* Gyula főorvos. A közshadsereg és honvédség részéről 1—1 törzs tiszt, mint elnök; 1—1 főtiszt, mint sorozó tiszt és 1—1 katona, illetve honvédorvos. A sorozás következő sorrendben fog megtartatni: *Április 21-ikén* az első korosztályból (1878 évi születettek) azok, kiknek sorszáma 1—240-ig, *Április 22-ikén* az 1-ső korosztályból azok, kiknek sorszáma 240 től végig terjed s azon kívül a II-ik korosztályból (1877 évi születettek) azok, kiknek sorszáma 1—160-ig terjed *Április 23-ikén* vasárnap szünet. *Április 24-ikén* soroztatnak a II-ik korosztályból azok-kiknek sorszáma 160-on felül van és az 1876-ban születettek (III-ik korosztálybeliek) közül az 1—100-ig tartó sorszámmal bírók. *Április 25-én* a III-ik korosztályból elmaradtak. *Április 26-án* az idegen állítás kötelesek s a törődött-séggel jelentkezett népfelkelők és az összes igazoltan elmaradtak. A sorozásra előállítandók sorozási idező jegyeik átvétele végett f. évi márczius hó végéig a katonai ügyosztálynál (város háza I-ső em.) a hivatalos órák alatt saját érdekeikben jelentkezzenek.

— Gyanus harapás. *Kovács* József csapó kerti lakos szobájába tegnap egy macska tévedt be s a mit sem sejtő *Kovácsra* ugorva, kezét megharapta. A macskát agyonverték. A rendőrség a macskát felboncoltatja annak megállapítása végett nem volt e veszett.

— Elvesztett kutya. Egy kis fekete veres foltos rattler kutya, nyakában acél-láncszal elveszett. A megtaláló jutalomban részesül, ha a rendőrfőkapitányság házmesterének átadja a kutyát.

Mulatságok.

Szállodások, vendéglősök, pinczerek táncszatólya. Sikertől s kedélyes mulatságot rendezett tegnap este a „Bika“ disztermében a szállodások vendéglősök stb. ipartársulata s a pinczerek segélyegylete. A vidám hangulatban lefolyt mulatságon *Rácz* Károly zenekara szolgáltatta a zenét. A mulatságon jelen voltak:

Asszonyok: *Kovács* Dezsőné, *Moskovits* Józsefné, *Kiss* Lajosné, *Fürst* Béláné, *Kleinreith* Jánosné, *Rosenberg* Simonné, *Deutsch* Ignáczné, *Glück* Adolfné, *Glück* Henrikné, *Weisz* Vilmosné, *Mózes* Mihályné,

Bauer Károlyné, Nagy Lajosné, Törő Imréné, Vass Jánosné, Gellman Mórné, Markus Jenőné, Fikker Mórné, öz. Mandelbaum Sámuelné, öz. Kaufmané, Kauffman Lipótné, Mátyás Jánosné, Ullmann Károlyné stb.

Leányok: Moskovits Paula, Moskovits Sarolta, Altman Mariska, Stern Regina, Nagy Szeréna, Kleinreith Irma, és Berta, Weisz Lujza, Deutsch Irén, Glück Szeréna, Mózes Fáni, Löw Karolin, Biró Etelka, Törő Karolin, Gelbman Heléna, Fischer Szeréna stb.

Irodalom és művészet.

* „Szervus babám galambom!” tréfás magyar dal és „Édes anyam ha megöl a bubánat” s „Csiri-Csári” 3 új és ritka szép magyar nótákat tartalmazó ének és zongorára írt hangjegy füzet jelent meg a sok szép nótájáról híres dalszerző Szentirmay Elemértől, Klökner Ede zeneműkiadóhivatalában Budapesten. A „Szervus babám galambom” nótáról elég annyit megemlíteni, hogy két nemes megjelenté óta egész Budapest e nótát dudolja, s ezzel köszöntik jöttében-mentében egymást a találkozók. Ára a szép kiállítású füzetnek 1 frt. Ugyancsak Klökner Ede budapesti kiadónál jelent meg izléses kiállításban a budapesti „Népszínház” egyik legkedveltebb operettjének a „Vurney-féle”. „Diák kisasszonyoknak” népszerű kuplé keringője „A férfi mind ledér”. Ára 90 kr. Az ugyan e kiadónál megjelenő „Zenélő Magyarország” zongora s hegedű zenemű-folyóirat márczius 15-én megjelent VI. füzeté most is gazdag és előkelő zenemű tartalommal jelent meg. A naponként jobban tért hódító s közkedvelt folyóirat ezen füzeté tartalmazza: I. „Szerelmes a nap a holdba” népdalt, II. Szentirmay Elemértől, egy csinos kuplét „Nocsak az kellene még” pompás tréfás versekkel. III. Rosey György — a „Honey-Moon” — „Mézeshetek” indulójáról hamar híressé vált szerzőtől „Espanita” című bájos szép spanyol keringőt. Minden füzeté hasonló gazdag és változatos tartalommal jelenik meg a „Zenélő-Magyarország”-nak. Minden füzet 10—10 oldal zenét ad — így 60 oldal egy negyedévben 1 frt előfizetésért. Egyes füzetek 25 kr-ért bérmentve küldetnek. Előfizetheti a mrst folyó évnegyedre a „Zenélő Magyarország” (Klökner Ede) zenemű kiadóhivatalában Budapest, VI. Csengery-utca 62/a honnan megismerésre mutatványszámot ingyen és bérmentve küldenek.

Madárellet márcziusban.

Jön a tavasz s vele jönnek az enyhe időnek tollas hírnökei: várva-várt kedves madaraink. Ámbar e hóban az idő némelykor még zivatarokkal köszönt reánk, sőt olykor a truczos télapó deres szakála is hullatja a fehér pölyhököt s metsző fuvalom sár a tárgyalak között, mitől megborzong a vékony kabátkájú czinkemadár testecskéje, mintha villamos érintés futná által gyenge tagjait; — hanem azért mindez csak tehetetlen, hiu erőlködése már az időnek s nemsokára vigabb nótákat dudolgatnak a délről szabadult lanyha fuvalom szellemei, meleg lehelletükkel pezsgésbe hozva a vért ereinkben, láthatatlan, bársonyos ujjakkal végig simítva arcunkat, melyen az öröm piros rózsái nyiladoznak, mikre ragyogó fényt vetnek a kedveskedő tavaszi napsugár csókjai, melyek bibort, aranyat, fénycsillogást ömlesztnek mindarra, amire a nagy égő szem, Isten szeme: a nap rátekin.

A fénykévék szertefolynak, a földig érnek, melengetve a sárvilág hideg kergét, a korhatag növényi testek törékeny vázait, melyek oly szomorú jelképei a mulandóságnak, de egyszersmind egy isteni poezisban burkolt reménynek is, melyből a megújulás bimbói fesledeznék. . . Most már nem zörög tiltakozón az avar, mintha csontvázakon temetőbe járnánk! Nincs már hangjok; fölöslátnak indult nedves testük, mintha könyárban fürdenék — az öröm könyárjában, mert hisz a

köny harmatában feloszlik minden fájdalom, minden keserűség — és ám az engesztelődés örömmépe mily gyönyörű: a fak szunyadó rügye csókra feslik s visszacsókolja az életrehívó nagy szellem érintését, mely a napsugárban nyeri küldetését, mely szétlövel a természet végtelen mindenségében. Ibolya, hóvirág megrezzen a hévsugarak csókjaitól, mintha forró vér szöknele gyenge növénytestük minden finom idegében — és megnyitják szüzi kelyhüket vágyakozva, mézet kínálva s méz után vágyva, mely megédesítse hókeblük édes titkait, melyeket néha a csapódár lepke pajzánul megrabol. — Behat a melengető fuvalom a legtitkosabb földi rejtetekbe is és nyüzsgés, forrongás támad a nyomában: lepkék röppennek ki oduikból, bogárcák kapnak serkenetre s zümmögés támad az üvegüszta levegőben, mely sejtelmes kicsiségű lényekkel lesz tele, az állatélet apró képviselőivel, melyeknek ez a meleg fuvalom a lelke, mely életre, tevékenységre ébreszti őket.

A növényi élet szivverése is mintha hallatszanék: mintha megrázkódnának a fák és mintha elhaló sóhajok lebbennének a galy között. . . Oly különösen bölintgatnak a kinyult ágkarok, mintha integetnének egymásnak és a koronájuk is egymásfelé hajladoz, mintha megakarnának ölelni egymás derekát, mintha büszke fejük egymás vállára kíváncskoznék — úgy bóbítnak, úgy hajladoznak szerelmesen, édes kinnal, az élennyel telt, napsugaras magasban. — A züllött kopárságokon nemsokára üde fű üti ki magát; egy-egy halvány levélkét is lobogtat a tavaszi szellő a duzzadni kezdő ágakon, bár a zöld világ, virágillat még messze van, csak remény buzog még a szivekben. A korai levélkék azonban immár a testesülő remény jelképes lobogói, mert „jönni fog, aminek jönni kell”.

A fakó földtestnek már is tűnik, egyre tünedezik a beteges, koldusszegény arculatja; vedlett fakóságát lassankint dus növényi élet puha bársonya vonja be, melyek közül apró virágfejek: a flóra kedves kis törpéi kandikálnak elő; míg a buja tenyészet szövevényei közt a hatlábu világ serényebbjei sűrögnek, nyüzsgönek, örülnek az életnek.

Itt a szorgos hangya siet tova kémlel uton, amott apró szines, meg fekete bogárcák bujkálnak a fügyökerek alatt virgonez igyekezettel; majd a nagyobb testü prücsök is feltűnik a fütenger prairie-je közt, nagyokat ugorván néha-néha jókedvében, mint valami bakszász, ha „megjöttek a kecskéi” neki. Ahol pedig a fű között tenyérvyi vigályost alkot a hiányosság, ott csoportokban sütkéreznek az apró bogárhadak, kisebbek-nagyobbak szép egyetértésben. Némelyik a hátán fekszik bogármódra s belekalimpál vékony lábacskáival az aranyos napfénybe nagy kéjesen; mások meg másképp szórakoznak. Itt-ott előbuvik egy-egy pille is, növelve mindegyik a tavasz szenzációját; majd a bogárvilág szárnyon járó alakjaival szórja tele a kikelet a levegőt, melyek mint csillanó aranyziporkák hullámozva, lejtik könnyed légi táncukat a fénypárá s ragyogásban. — Az égen is mind sűrűbben kezdenek feltűnni azok a bizonyos árnyak, mozgó hieroglifek s beszédes lesz a levegő az egyre érkező szárnyasok örömszózataiból.

A csillagos esték és éjszakáknak a megszokott siri némaságát valami különös nyüzsgés élénkíti meg, különös suhogások, suhintások, zizegések ezüst tiszta kandeziája hallatszik le egyre a magasból, mit halk, érzelmes, majd érdes szólások követnek; mignem ismét remek, ezifra füttyölések lépnek uralomra, mintha csikósok füttyügetnének valahol a ménes körül. Így folyik ez szakadatlanul éjjel

és nappal, bár keveset látunk, inkább csak hallunk ebből a nagy mozgalomból. A hangok elszállnak a fülhöz a kietlen háztömegek között is; a gázlángok lidérfénye csalogatja a szárnyas népet s ereszkednek lejjebb és lejjebb, végül csalódottan, esodálkozó zsvajjal suhannak el a földi fénycsillagok felett. Ám mi csak szólásokat hallunk, legfeljebb árnyakat sejtünk inkább, mint látunk, melyek homályba vesznek, beleoszlanak az éj fekete miniszteriumába nyomtalanul, mint a sejtelmes álm tűnő árnyképei.

Nem is sejtí a naiv városi halandó, mi megy végbe márcziusi éjszakákon fönt a magas, sötét régiók végtelenségében! — nem is képzeli, micsoda forrongás, minő élénk népvándorlás folyik ottan a madarak jeltelen légi országutjain! Ugyszólván madár madarat ér egy-egy darabján a mérhetetlen ünnek, melyek legtöbnyire szabályos geometriai alakzatokba sorakozva, hasogatják aczélizma szárnyaikkal a levegő oceánját. Ha a falkák, csapatok szétválnak, az már a fáradság jele s leszállási, pihenési hajlamról tanuskodik; úgy van az akkor is, ha az éji derengésben a gázlángok vibráló fénye s a kivilágitott városok felett előmlő víztükörszerű fényhullámok csillogása eji tévedésbe és esábitja magához őket, épen mint a lápok felett bolyongó lidérfény a tétveteg utast, mely hiába kergeti a folyton távozó-libegő kísértetet s addig üzi hajtja, míg végre maga is mosárba vesz.

A szegény szárnyas vándorokat is ilyenforma sors éri néha. Megesik ugyanis nem egyszer, hogy a fényhullámok, libegő tűznyelvek esábitó fényköréhez a ködös éji sötétségben nagyon is közel jutva, tömegesen zuzzák össze magukat a magas épületek, kémények s magasra felnyuló fák veszedelmes barikádjain, úgy, hogy halomszámra fesszenek az utca kövén a megtévedt szerencsétlen szárnyasok hullái.

Hogy mennyi mindenféle madárnak képezi rendszeres felvonulási idejét a tavasz küszöbét képező márczius hava — elég megemlítenem, hogy a kényesebb fajok kivételével költözködő madaraink legnagyobb része e hóban tér vissza. Mikor úgy márczius 18—20-ika táján golyakepelés esődíti össze a nádfedeles viskók lakóit, — akkorra a vízi és mocsári madárság a nagy tavaszi hurezolkodásnak jóformán s végére jutott már — s kivált ha állandóan tartós jellegében meteorológiai intensivitások által meg nem zavartatik: a madárköltözködés a legszebb rendben nyeri lefolyását s a fajok nagy részére nézve ápril első harmadában végleges befejezést nyer. Ellenben, ha a vízvázastók s magas határvidékek hótól borítva a létkérdés problémáját a legszigorubb feladatokban tüzik elébök s tartós jellegű, télies zivatarok által is megelptve, visszavonulásra, avagy tartós veszteglésre kényszerülnek, — az ily balkörülmények nemsak hogy megakasztják, sőt visszavetik fölvonulásuk rendes menetét, de teljesen szabálytalan, rendellenes hulladozásá alakítják át azt s minden frázis nélkül valóvá teszik egész tavaszi mozgalmukat.

Szóval a korai kitavaszkodás s tartós lanyha idő rendes lefolyású, ellenben az időbeli turbulenciák rendellenes, szórványos, madárhuzásokat eredményeznek; de tény e mellett az is, hogy az utótelek teljesen megbontván minden rendszerszerű formáját a felvonulás lefolyásának, azt nemsak hogy igen szórványossá, de legtöbnyire igen rövid időtartamúvá is teszik, roppant madártömegeket hajtvá át igen rövid idő alatt a kontinens földségéek nyugpontokul most alig szolgáló határai felett.

CSARNOK.

Az irnok urak.

(Elbeszélés.) 5.

— Irta: Ujlaki Antal. —

Az ügyvéd hátravetett kézzel állott az íróasztalnál és igen bosszus arczeval fogadta irnokát.

— Izé . . . Garabó, ne beszélgesen annyit azzal a leánnyal . . . Tudja . . . — A mai leányok egyrésze csak abban különbözik a libától, hogy nem tud repülni . . .

A fiatal ember, mintha gyökeret vert volna két lába, elképedve állott a principális előtt, egy árva szót sem birt szólani, valami úgy összeszorította a torkát.

— Elmehet! — mondá a főnök.

Garabó ur lesujtva távozott, a meg-
lepetéstől kissé kábultan, mintha fültövon
ütötték volna.

E pillanatban két dolgról győződött meg; először, hogy ő voltaképen halálosan szerelmes Lizi kisasszonyba, másodsor pedig arról, hogy ezt a viszonyt az „egész világ” ellenzi s ő ezért minden lény között a legboldogtalanabb.

Tóbiás ur szorgalmasan körmölte s egy tekintetre sem méltatta társát, nem nézett ki többé az ablakon, mintha csak meghalt volna számára az egész világ, egyedül íróasztalával látszott törődni. A folyosón a házbéliek előtt gyakran morális czélzásokat tett s adta a megállapodott, komoly férfit.

Garabó urat pedig ezalatt egészen elragadta a szenvedélyek örvénye. Borzasztóan szenvedett. A „Sorsunk lantját” ellopta az irodából és éjszaka is olvasta.

III.

Garabó ur napról napra sápadtabb, vékonyabb bőrben koczogott föl az irodába, veszedelmesen titkolózott, minden második szóra fölpirult, mintha attól félne, hogy majd kiszül a titok. A titkot pedig már tudta az egész házban a legkisebb gyermek is. A legutolsó mosogató szolgálónak is feltűnt, hogy Lizi kisasszony vasárnap nem ette meg a csőrögét, amely pedig az előtt a legkedvencebb tésztája volt. Feltűnt ez különösen Kokárdáné ő nagysága előtt, a ki visszaemlékezett azon időre, midő Liza kisasszony fehér egérfogai a harmadik tányér csőrögét is jóízűen ropogtatták.

— Azután egy idő óta, minden pillanatban összerenzen, — mondá férjének Kokárdáné ő nagysága.

— Hogyan, talán — ?

— De igen; szerelmes.

— Ki az a gazember ?

— Garabó ur.

— De hiszen megtiltottam neki a kurizálást.

— Ugy? Megtiltottad a drágalatos irnokodnak, hát azért szédítette meg annak a szegény leánynak a fejét? Valóban szivtelenség; rut játék; de ilyenek vagyok ti férfiak, élvezetet találtok a leánykínzásban.

Kokárda ur magánkívül volt.

— Nem tudom — mondá haraggal

— valóban nem tudom, hogy abban az emberben, mi a nagyobb, a butaság vagy a rosszaság ?

— Talán nem olyan buta és nem is olyan rossz, csak férfi ő is, habár csak a könyörület merzsáin tengődik 20 forint jövedelemből. De mindegy, ő is férfi és olyan, mint a többi. Megtetszett neki egy leány és a . . . többivel nem törődik.

Kokárda ur nem ismert semmiféle rut érdeket és romlott érzést; felesége szavai fölláztatották ideális szivét és minden tagjában reszketett a felindulástól.

A szokottnál korábban nyitott az irodába.

Tóbiás ur bámulatraméltó nyugalommal ült az íróasztalnál, mint a kinek teljesen rendben van a szénája és éppen azzal foglalkozott, hogy a rozsdás tollakat ujakkal cserélje fel.

Garabó ur félórai késedelemmel csörtetett be, rendkívül izgatottan s vörös arczeval, épen kigyürkőzött a kabátjából, midőn Tóbiásra esett tekintete, a ki az ajtóra mutatott.

(Folyt. köv.)

NYILT-TÉR.

Hölgyek, kik a

legujabb divat

szerint öltöznek, ne mulasszák el mintákat kérni a mi tavaszi és nyári ujdonságainkról.

Különlegesség: Legujabb selyemszövetek, Selyem-Foulard, Rayé és Chiné ruhák és blousokra 60 krtól méterenként.

Eladunk Osztrák-Magyarországba csak direkt magánosoknak és küldünk válogatott selyemszöveteket vám- és portómentesen a házhoz szállítva.

Schweizer és Társa Luzern
(Schweiz) selyemszövet-kivitel.

KÖZGAZDASÁG.

Érték-tőzsde.

A debreczeni Közgazdasági Bank Részvény társaság közlése.

1899. márczius hó 17-én.

Államadósság:

Magyar aranyjárdék 4% —	119.80	120.20
" vasuti beruházási köt. 4 1/2% —	120.75	121.75
" koronajárdék 4% —	97.75	98.25
" regále vált. köt. 4 1/2% —	100.75	101.75
Osztrák aranyjárdék 4% —	120.—	120.50
Egységes államkötvény 4 1/2% —	101.—	101.50
Tisza-szegedi 4%-os nyer.-sorsj.	141.25	142.25

Részvények:

Magyar hitelbank részvény —	397.75	398 —
Osztrák hitelbank részvény —	368.60	368.80
Magyar ipar- és keresk. bank. r.	105.50	106.50

Sorsjegyek:

Magyar jelzalogban 4%-os sorsj.	122.—	123.—
" 3%-os	103.50	104.50
Osztrák földhitel sorsjegy 3%-os	120.50	121.50
Magyar vörös keresztorsjegy	11.50	12.—
Osztrák " " "	20.50	21.50
Olasz " " "	11.75	12.25
Bazilika sorsjegy — — —	6.70	7.10
Jó-szív " " "	3.80	4.20

Pénznemek:

Cs. és kir. arany — — —	5.66	5.74
20 márkás arany — — —	11.79	11.83
20 frankos arany — — —	9.56	9.60
1 Sovereigns — — —	12.04	12.08

Budapesti gabonatőzsde.

I. Készáru-üzlet.

1899. márczius 16-án.

A hangulat a buzaüzletben barátságosabb volt, a vételben ugy a malmok, mint magányevők vettek részt, ez utóbbiak felmondási czélokra alkalmas árut vásároltak.

Eladásra 35,000 mm. került, ebből 20,000 mm. idegen származású volt.

Rozs változatlan csendes.

Tengeriben nyugodt irányzat mellett a forgalom korlátolt.

Eladatott:

Buza. Tiszavidéki. 500 mm. 80 k. 10.60 forinton, 200 mm. 80 k. 10.52 forinton, 200 mm. 79.5 k. 10.47 forinton, 100 mm. 79 k. 10.47 frton, 200 mm. 78.5 k. 10.45 frton, mind három hónapra.

II. Határidő-üzlet.

Ma a felmondások márcziusi buzában tekintélyes mennyiségre, 42,000 métermázsára rugtak. Ez azonban nem gyakorolt semmi nemü befolyást, miután a buza szilárd kezekre megy át. Sőt az árfedezésekre inkább egy pár krral emelkedett.

Hivatalos záróárfolyamok. Déli 1 óraker az árfolyamjegyző bizottság a következő hivatalos záró árfolyamokat állapította meg:

Buza márcziusra	10.45—10.49
" áprilisra	9.81—9.82
Rozs márcziusra	7.99—8.—
Tengeri 1899. májusra	4.56—4.58
Zab 1899. márcziusra	5.73—5.75
Repeze augusztusra	—, —, —, —

Délután 4 1/2 óraker zárlat:

Buza márcziusra	10.48—10.49
" áprilisra	9.81—9.83
Rozs márcziusra	7.99—8.01
Zab márcziusra	5.75—5.77
Tengeri 1899. májusra	4.56—4.58
Repeze szeptemberre.	12.—12.10

DEBRECZENI VÁROSI SZÍNHÁZ.

Folyó szám 167. Bérlet 137. sz. „B”

Ma, pénteken, 1899. márczius 17-én:

GASPARONE.

Nagy operette 3 felvonásban:

SZEMÉLYEK:

Garlotta, özv. Santa Croce grófné — — —	R. Serfőzy
Nasoni, podesta — — —	Sziklay Miklós
Sindulfo, a fia — — —	Rubos Árpád
Erminió, gróf — — —	Mezei Andor
Luigi, barátja — — —	Csáky F.
Benodzo, koreszmáros — — —	Karacs Imre
Sora, a felesége — — —	Kaposi Józsa
Zenobia, a grófné duenuája	Locsarekné
Mariette, a grófné szobaleánya	Cserényi Adél
Massacció, csempész — — —	Csatár Győző
Ruppertó, ezredes — — —	Püspöki Imre
Guarini, százados — — —	Erőss J.
Pamphilió, hadnagy — — —	Lendvay Ó.
Pietro — — —	Tóth Lajos
Cuissepa — — —	Palfi Béla
Törvénytisztogató — — —	Makrat Dénes
Bianka, — — —	Makrainé A.
Szabella — — —	S. Lévai Ilon
Margerita — — —	Kovács Fanni

Holnap, szombat márczius 18-án:

A Gyurkovics lányok.

Vig játék 3 felvonásban.

Kiadó és laptulajdonos:

Csokonai nyomda- és kiadó-részvénytársaság.

Felelős szerkesztő: Koncz Ákos.

Főmunkatárs: Ujlaki Antal.

Fővárosi szerkesztőségünk:

(szerkesztő: Kéry Gyula)

Budapesten, Üllői-ut 70. I. emelet 13.

Telefon: 59—14.

Bérek dijszabályzata.

	Két lovas	Egy lovas
I. Napssámra.		
Égész napra, reggeli 7 órától esti 9 óráig . . .	5	7
Fél napra, reggeli 6 órától d. u. 1-ig, vagy d. u. 1-451 esti 9 óráig . . .	3	5
II. Órasámra.		
Fél órára	40	80
Háromnegyed órára	60	120
Egy egész órára	80	160
Minden következő órára	40	80
Az utolsó órán túl félórára vagy kevesebb időre	20	40
III. Egyes járatokért.		
Megállapodás és visszamenet nélkül a város szomszárjában belül	50	70
IV. Meghatározott járatok.		
Temetőseknek (vallaskülönbég nélkül), ha a végzettség a templomban történik		
A temetőbe ki és vissza	2	1
A háztól egyenesen a temetőbe ki és vissza	120	80
A színházba menet	80	40
A színházról jövet	80	40
Bármely vasúti indítás vagy rakárhos nappal menet vagy jövet kézi táskával	50	80
Bármely menet vagy jövet kézi táskával	80	80
A kocsi mellé elhelyezett minden darab málna után 10 kr. jár		
A korosuló vagy csónakázó téhos, cukorgyár, légszuszgár, kórtészeti egylet és gőzmalomhoz menet vagy jövet	50	80
Menet és visszajövet egy órai várakozással	80	80
A nagyerdő fürdőházhoz, polgári vagy katonai lövöldéshez menet vagy jövet	50	80
Menet és jövet egy órai várakozással	1	70
Minden következő órára	80	80
Különb. barom- és lövésárterre oda és vissza egy órai várakozással	120	90
Minden következő órára	40	80
A katonai lakóházhoz és katonai kórházhoz menet vagy jövet	50	80
Menet és jövet egy órai várakozással	80	80
Minden további órára	40	80

A díjak reggeli 6 órától esti 9 óráig számítottak.

Csődalatti kiárulás.

A **Kuzmics László** csődtömegéhez tartozó **üveg, porcelán, lámpa, kép- és kép-ráma** stb. neműek a Szent-Anna-utcai 1-ső számú háznál levő üzletében **folyó március hó 20-ik napjától kezdve** tetemesen

leszállított áron

kiárultatni fognak.

221-2-2

Tömeggondnok.

Több mint 50 év óta sikerrel használták!

Az **ESZÉKI SPITZER-KENŐCS**

és az **Eszéki SALVATOR-SZAPPAN.**

Valódi minőségben csakis mint eddig, ezentúl is

ESZÉKEN, felsőváros

DIENES C. J.-féle

gyógyszertárban

készül és megrendelhető.

Szeplőket

és

májfoltokat

valamint az összes

kórtisztítálatlan-

ságokat

biztosan eltávolít.

1 tégely valódi Spitzer-kenőcs . . . 35 kr.

1 üveg valódi Spitzer-mosdóvíz . . . 40 "

1 drb. valódi Salvator-szappan . . . 50 "

1 doboz valódi lyeni rizspor 3

szinben 50 kr. és 1 frt.

1 tégely közpaszta 60 kr.

FIGYELMEZTETÉS!

Csak akkor valódi, ha a fenti törvényileg beiktatott védjeggyel el van látva és kértük a t. község csakis DIENES-féle eszéki kenőcsöt és szappant kérni.

216-20-6

Csődtömeg-árverés.

Az „Első debreczeni paplangyár“

csődtömegéhez leltározott áruk, (paplanok, matrácok, lószőr, szatin, sifon, velez, croisé és egyéb tárgyak), valamint a gyári felszerelések a csődválasztmány határozata folytán **f. hó vagyis március 22-én délelőtt 9 órától kezdve** és a következő napokon nyilvános árverésen tételenként a Széchenyi-utcai üzleti helyiségben készpénzfizetés mellett eladatni fognak.

A 17874 frt 64 krt tevő kintlevő követelések pedig **f. évi március 31-én délután 3 órakor** a kir. törvényszék árverési termében lesznek elárverelve.

Miről venni szándékozók ezennel értesítettek.

Sorger József
tömeggondnok.

Nyomtatvány-vásárlók figyelmébe!

Az alant felsorolt, czélszerű beosztású nyomtatványokat, jó papíron, a következő **legolcsóbb áron** számítjuk és pedig:

Szolgálati (cseléd-) könyvek folyó számmal ellátott 48 oldallal: 100 db 4 frt 50 kr., 100 drbon alul drbja 5 kr. Egy ezer drb 40 frt.

Gyógyszerész-számla fekete és piros nyomással egész iv, drbja 2 kr. 100 drb 1 frt 80 kr.

Fizetési bárcza. (Fogyasztási ital és italmérési adófizetési lajstrom) 100 iv 1 frt 50 kr.

Kimutatás. (Térrajz dohánytermelési engedély elnyerése iránti folyamodványhoz szükséges adatokból) 100 drb 1 frt 20 kr.

Ev. ref. egyházi nyomtatványok:

Egyházi adó-főkönyv	100 iv	3 frt	— kr.
Napló	1	50	"
Gondnoki Napló bevétel	1	50	"
kiadás	1	50	"
Pénzbeli számadás	1	50	"
Terménybeli „	1	50	"
Keresztelési anyakönyv	4	—	"
Szülöttek és megkereszteltettek anyakönyve	4	—	"
Halottak anyakönyve	4	—	"
Házassági anyakönyv	4	—	"
Egyházi adóiv 5 évre szóló	100 drb	2	50 "
„ 1 „ „	—	—	50 "
Esketési igazolvány	—	—	35 "
Keresztelési jegy	—	—	40 "
Családi értesítés	—	—	60 "

Továbbá ügyvédi és végrehajtói nyomtatványok író-papírok és levélborítékok.

➔ Vidéki megrendeléseket postafordultával intézünk el. ➔

„CSOKONAI“ nyomda- és kiadó-
részvénytársaság.

Debreczenben, IV., Hal-köz 4. sz.